

Mál nr. 197/2014
M
og V v/fritímaslysátryggingar fjölskyldutryggingar.

Krafa um bætur fyrir líkamstjón. Orsakatengsl.

Gögn.

1. Málskot móttakið 24. júní 2014 ásamt gögnum.
2. Tölvupóstur með greinargerð M dags. 26. júní 2014.
3. Bréf V dags. 2. júlí 2014.

Málsatvik.

M kveðst hafa runnið í hálfu tvisvar sinnum í nóvember 2012 að því er virðist 24. nóvember 2012. Í gögnum málsins kemur fram að í sjúkraskrá Heilsugæslunnar Efra-Breiðholti er fyrsta færsla eftir það þann 21. janúar 2013 þar sem M kveðst hafa dottið á bakið tvisvar með stuttu millibili og lýsir álagsverkjum í baki en rannsóknir í kjölfar þessa sýna ekki áverkamerki. Skv. sömu gögnum treysti M sér ekki til vinnu á sjó og fékk útgefið fjarvistavottorð 1. febrúar 2013 en skv. færslu sjúkraskrár er hann metinn vinnufær af trúnaðarlækni útgerðar 5. mars 2013. Eftir þetta hefur M verið í sjúkraþjálfun.

M telur að V eigi að greiða bætur úr fritímaslysátryggingu vegna líkamstjóns þess sem hann rekur til þess að hafa fallið tvisvar í hálfu í nóvember 2012. M kveðst þó ekki hafa áttað sig á að um varanlegt líkamstjón hafi verið að ræða fyrr en í fyrsta lagi haustið 2013 þegar hann fann að sú meðferð sem hann sótti vegna þessa bar ekki árangur. Því hafi tilkynningarfrestur 1.mgr. 124.gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004 ekki verið liðinn þegar tjónið var tilkynnt til V í mars 2014.

V telur að ekki sé sýnt að M hafi slasast í slysi eða slysum í skilningi vátryggingarskilmála fjölskyldutryggingar. Óvissa hafi verið um dagsetningu atvikanna sem og hafi M ekki leitað til læknis fyrr en í lok janúar 2013 eða um tveimur mánuðum eftir ætluð atvik. Engir sjónarvottar hafi verið að atvikum eða frekari lýsingar á þeim. Einnig bendir V á að þegar M hafi leitað til læknis þá segist hann hafa haft bakverki í tvo mánuði en þá hafi einnig sjúkraþjálfun hafist. Þá telur V að M hafi átt að gera sér grein fyrir atvikum að baki kröfu sinni í skilningi 1.mgr. 124.gr. laga um vátryggingarsamninga og hafi ársfrestur til tilkynningar tjóns í sama ákvæði því verið útrunninn í mars 2014 þegar tjónstilkynning hafi borist til V.

Álit.

Í málinu er ágreiningur um hvort færð hafi verið fram nægilega skýr sönnunargögn um líkamstjón það sem M kveðst hafa orðið fyrir með því að detta í hálfu tvisvar með stuttu millibili í nóvember 2012. M ber sönnunarbyrði fyrir að atvik máls hafi verið með þeim hætti að skilyrði vátryggingarskilmála um slys, nánar tiltekið skyndilegan, utanaðkomandi atburð sem veldur meiðslum á líkama vátryggðst og gerist án vilja hans, hafi átt sér stað. Í gögnum málsins eru heldur rýr sönnunargögn um atvik málsins, M leitar ekki til læknis fyrr en um tveimur mánuðum eftir það sem hann lýsir sem fall í hálfu og tilkynnir ekki um atvik til V fyrr en í mars 2014. Þó M hafi leitað til læknis í janúar 2013 telst það ekki vera fullnægjandi sönnun þess að hann hafi hlotið líkamstjón við fall það sem hann lýsir í tjónstilkynningu að hafi átt sér stað tveimur mánuðum áður. Verður því ekki fallist á að M geti gert kröfu úr frímatryggingu fjölskyldutryggingar hjá V og þarf ekki að taka afstöðu til tilkynningarfrests í skilningi 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr frítímatryggingu fjölskyldutryggingar hjá V.

Reykjavík 12. ágúst 2014.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.